

EL PERIQUITO

DESCRIPCIÓ

El periquito és un ocell petit, d'origen australià, d'uns 18 cm de llargada i que pesa al voltant de 35 g.

Els periquitos salvatges són més petits que els domèstics i són generalment de color verd i groc, mentre que els domèstics tenen molts altres colors. Com altres espècies de lloros, el plomatge del periquito es veu fluorescent sota la llum ultraviolada.

El periquito té el bec molt corbat cap avall, de color gris verdós i les potes grises blavoses, amb dos dits cap endavant i dos cap enrere, cosa que els permet enfilar-se pels arbres i alimentar-se de llavors.

Els periquitos no imiten tan fàcilment alguns sons, com els seus parents els lloros. No obstant això, solen emetre alguns cants curts per comunicar-se i expressen els seus sentiments amb moviments i sons. Viuen a la temperatura que els permet fer les seves activitats i buscar aliment.

ALIMENTACIÓ

En estat salvatge, els periquitos s'alimenten de les llavors de les herbes de la zona on viuen. De vegades fan incursions a camps de cultiu de cereals.

Es desplacen en grup a buscar menjar i aigua. En època de sequera, poden anar fins a zones costaneres o a zones amb arbres.

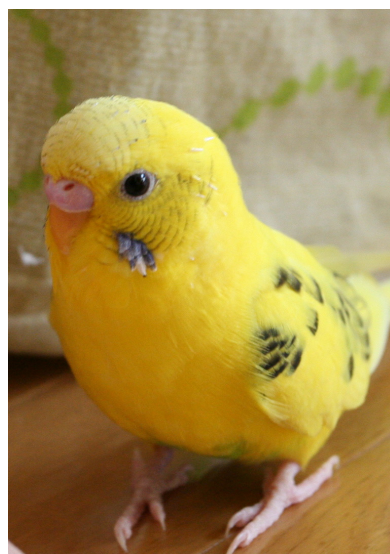
En captivitat, s'alimenten bàsicament d'escaiola i mill. També els agrada molt l'enciam o la fruita, com la síndria o la poma.

REPRODUCCIÓ

Els periquitos sempre tenen la mateixa parella. Fan els nius en els forats dels arbres.

Ponen entre quatre i set ous, que incuben durant uns vint dies. El pollet té plomes al cap de trenta dies després de la incubació.

DISTRIBUCIÓ I HÀBITAT

El periquito comú és originari d'Austràlia i n'ocupa tot el continent.

És un ocell nòmada, és a dir, que canvia el lloc on viu, normalment per buscar menjar.

A Austràlia ocupa diferents hàbitats oberts com zones de matolls, herbas-sar, sabanes i arbredes poc denses.

Generalment, viu en grup, formant petits estols, que poden ser grans quan les condicions són desfavorables. Viure en grup els ajuda a defensar-se dels depredadors.

Les mascotes que s'escapen o s'alliberen s'adapten fàcilment a viure en llibertat en regions càlides i seques. A Espanya es poden veure poblacions en llocs com la ciutat de Màlaga, on viuen un gran nombre d'exemplars.

RELACIÓ AMB LES PERSONES

Els periquitos són ocells perfectament aclimatats a la vida en captivitat. Per això es venen i es compren per tenir-los a casa dins una gàbia.

És un animal molt sociable i necessita estar amb companyia d'altres periquitos.

En captivitat, sol viure uns dotze anys o més, encara que dependrà de si està malalt, ferit, si ha criat, etc.

Es considera un dels animals de companyia més venuts a tot el món, a causa del seu baix cost i la seva resistència.

Al llarg del temps, els criadors han aconseguit més de vint-i-cinc varietats de periquito a partir del periquito salvatge (verd i groc). Tenen diferents mides i combinacions de colors: verd i blau, gris, violeta, blanc...

LA CACATUA

DESCRIPCIÓ

Les cacatues són ocells que es reconeixen per la seva cresta de plomes, que s'alça quan s'aturen després del vol o quan estan excitades.

Tenen les potes curtes i les urpes fortes i un bec fort corb amb una llengua grossa i muscular que les ajuda a moure les llavors per poder treure'n la closca.

Són aus de mida mitjana-grossa amb ales llargues i amples. El seu plomatge sol ser blanc, gris o negre, amb algun altre color més viu en les plomes de la cresta, les galtes o la cua. Les cacatues cuiden molt el seu plomatge: cada dia es netegen amb el bec la brutícia i el greix i es col·loquen bé les barbes de les plomes.

Les cacatues emeten sons alts i cridaners. Els serveixen per reconèixer-se entre si, per indicar els estats d'ànim, d'advertència quan defensen el niu, etc.

ALIMENTACIÓ

Les cacatues solen alimentar-se de llavors, tubercles, bulbs, fruits, flors i insectes. Les llavors les poden obrir gràcies al bec gros i fort.

Algunes espècies s'alimenten a terra i unes altres, a les copes dels arbres. Tenen un pap gros que els permet emmagatzemar el menjar abans de retirar-se als arbres.

Les cacatues necessiten la llum del dia per trobar el seu aliment. En general, totes les espècies són molt socials, i solen descansar, alimentar-se i desplaçar-se en sorollosos esbarts.

Les cacatues capblanques poden cavar amb el bec per obtenir aliment.

REPRODUCCIÓ

Les cacatues tenen la mateixa parella durant molt de temps. Solen fer els seus nius en els forats dels arbres i al mateix lloc durant anys.

Els ous de les cacatues són ovalats i inicialment blancs. La incubació i la cria és compartida per mascles i femelles. Els pollets de totes les espècies estan coberts per plumissol groguenc. Alguns es queden amb els seus pares fins que tenen un any.

DISTRIBUCIÓ I HÀBITAT

La zona d'origen de les cacatues és l'àrea d'Austràlia i algunes illes asiàtiques.

Ocupen una gran quantitat d'hàbitats, des dels boscos de regions muntanyoses fins als manglars, que són zones inundades.

Com que sempre fan els nius en els forats dels arbres, algunes espècies s'han vist afectades per la pèrdua d'hàbitat, a causa de la disminució de llocs de nidificació quan es talen els arbres de grans dimensions. Altres espècies s'han adaptat bé als llocs modificats pels humans i es troben a les zones agrícoles i fins i tot a les ciutats.

RELACIÓ AMB LES PERSONES

Les principals amenaces per a les cacatues són la destrucció d'hàbitat i el tràfic d'espècies salvatges.

La captura i el tràfic de les cacatues ha amenaçat algunes espècies. En conseqüència, la captura de moltes espècies s'ha prohibit, encara que el seu tràfic continua il·legalment. Els ocells **són posats** en gàbies i transportats en vaixells o avió fora del seu hàbitat. La mortalitat és molt alta (un de cada tres animals) i per això està augmentant el tràfic d'ous, més fàcils de transportar.

Les cacatues són mascotes populars, igual que els lloros, tot i que són difícils de cuidar, són sorolloses i de vegades poc manses, de manera que poden ser mascotes problemàtiques.

Les cacatues són ocells socials i poden patir si es mantenen engabiades soles durant llargs períodes de temps. Sovint són molt afectuoses amb els seus amos, però poden exigir gran quantitat d'atenció i cures. Quan s'avorreixen, comencen a fer moviments repetitius o a arrencar-se les plomes.

Un altre dels seus principals inconvenients és que solen clavar mossegades doloroses.

Les cacatues grans poden viure entre 30 i 70 anys, i de vegades més, depenent de la seva espècie. Així doncs, són mascotes que suposen un compromís a llarg termini per als seus amos.

